



БРИТЪНИ С. ЧЕРИ

Юлтни Бурни

Книга първа от поредицата КОМПАС

Превод от английски език Милена Илиева

У
ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от
нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинални заглавие *Southern Storms*

Copyright © 2020. *Southern Storms* by Brittainy Cherry.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto
Literary.

Превод Милена Илиева

Редактор Ина Тодорова

Коректор Милена Александрова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2023

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-3044-6

На всяко сърце, което има нужда от малко изцеление,
тази книга е за вас.



Твоята съдба е като на всички останали.
В живота на всеки понякога вали дъжд.

Хенри Уърдсуърт Лонгфелоу

ПРОЛОГ

Джакс, 13 г.

„Слънце,

Съжалявам, ако съм те разстроил с последните си няколко писма. Не знам какво да правя. Съсипах всичко, а няма с кого да си поговоря. Брат ми ме мрази. Тамко ме мрази. Мрази ме толкова много, че не знам какво да правя. Само плача, искам да избягам надалече завинаги и никога да не се върна. Ти каза, че може да избягам при теб, помниш ли? Може ли? Може ли да дойда при теб? Може би твоите родители ще дойдат да ме вземат? Знаеш ми адреса. Ако дойдете, аз ще съм готов. Мразя всичко тук. Вината е само моя. Искам да избягам. Моля те, нека избягам при теб.

Страх ли те е от мен сега, заради онава, което направих? Затова ли не отговаряш на писмата ми? Беше грешка. Кълна се, че беше грешка. Не исках да го правя. Тя беше най-добрата ми приятелка – също като теб.

Моля те да ми отговориш.

Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам.

Повече не искам да стоя тук. Не искам да се чувствам така. Ужасно е. Съжалявам.

Моля те, отговори ми.

Моля те, Слънце. Имам нужда от теб.

ПЪРВА ГЛАВА

*Кенеди
В наши дни*

– Моля те да не ме излагаш тази вечер – каза Пен и си нагласи вратовръзката за петдесети път.

Тапетите в нашия дом бяха пропити с цигарен дим и нарушени обещания. Съпругът ми беше нарушил някои, други бях прегазила аз без негова помощ. Това ли представляваше бракът? Дни, които преливат в секунди, а после се сливат в месеци и години на непазени обещания? Заветната думичка „да“ е отпечатана с дребен шрифт, който никога никога не чете наистина. Прочитаме по диагонал условията на споразумението, слагаме отметка в квадратчето накрая, а всъщност нямаме представа с какви последствия се съгласяваме.

Не спазих брачните си клетви, но същото важеше и за него.

Обещания, обещания, толкова много нарушени обещания.

Тази вечер му обещах да не правя сцени пред колегите и клиентите на събитието, организирано от неговата фирма за търговия с недвижими имоти. Вечерта беше страхотна възможност за Пен да нагости щедро разни много богати хора, които си търсеха обширни имоти. Колкото по-гладко минеше вечерта, толкова по-големи ставаха шансовете на Пен да изгради връзка

с клиентите си. Той не искаше да ме води, но шефът ми настоял и половинките да присъстват.

Обещах на Пен и друго, че няма да отворям дума за миналото ни. Не възнамерявах да наруша обещанията си. Взех си лекарството за тревожност. Направих си дихателните упражнения. Затварях очи само когато минавахме през кръстовища на път за събитието. На магистралата се чувствах добре. Нормално дори... е, доколкото на мен ми е възможно да се чувствам нормално.

Спазвах обещанията си.

Всичко беше идеално, доколкото можеше да бъде, предвид моите проблеми, а после Мерибет, красивата и ослепителна Мерибет, се наведе към мен на масата. На нашата маса имаше пет двойки, сред тях и Мерибет, колежката на Пен. Останалите бяха негови евентуални клиенти, които струваха повече пари, отколкото аз бих могла да си представя.

Искаше ми се повече да приличах на Мерибет. Тя беше съвършена. Съвършената майка, съвършената съпруга, съвършената брокерка. Ухаеше на „Шанел №5“, около шията ѝ блещукаха диаманти. Перленобялата ѝ усмивка караше другите хора да се усмихват със стиснати устни, защото знаеха, че не биха могли да се мерят с нивото на ослепителност, което усмивката на Мерибет излъчваше. Тя беше всичко, което аз не бях, и всичко, в което си бях мечтала да се превърна.

А имаше време в живота ми, когато се харесвах толкова много, че никога не бих завидяла на друга жена.

Какво стана с мен? Кога силата беше избягала от тялото ми?

Съвършената Мерибет докосна леко китката ми и се усмихна едновременно с устни и с пъстрите си очи.

– Интересна татуировка, Кенеди. Какво означава?

И в този миг обещанието, дадено на Пен, се изпари. Отначало се появи тънка пукнатина, после обещанието се пръсна на малки парченца.

– Ами, това е... – вдишах рязко, обърнах глава и видях Пен да ме гледа напрезгато. Видях разочарованието в сините му очи, защото той добре познаваше признаците на моите дефекти. Усещаше кога се подхлъзвам и подхлъзвам, и подхлъзвам. Тялото ми трепереше, гласът ми се прекърши, трудно си поемах дъх. – Това е... ами...

Сведох поглед към татуса – маргаритка с обърнато „Д“ в центъра.

– Моята... ъ... – Преглътнах въздуха, заседнал в гърлото ми, и затворих очи. Усещах сълзите, които напиха да пробият, и знаех, че не мога да ги удържа. – Тя е за родителите ми и за... – Отворих очи и погледнах към Пен, чиито очи крещяха „Недей!“, но вече нямаше как да не довърша изречението. – За нашата дъщеря. Обърнатото „Д“ е за нашата дъщеря.

Мерибет рязко стопли какво ѝ казвам, и устните ѝ се отвориха. Облегна се назад на стола си, очите ѝ потъмняха от чувство за вина. Естествено, че знаеше за катастрофата. Всички знаеха за катастрофата, просто предпочитаха да заобикалят темата на пръсти, вместо да се изправят лице в лице с нея. Смъртта кара хората да се чувстват неудобно и аз не можех да ги виня, че предпочитат да не говорят за това. Така че, темата не беше подходяща за вечеря.

Плъзнах пръст по линиите на обърнатото „Д“, а сълзите потекоха по бузите ми.

– Дъщеря ми се казваше... – Исках да ѝ кажа. Имах нужда да говоря за тях, защото така ми се струваше,

че още са живи. Имах нужда от тази малка утеха, само дето понякога гумите ми излизаша промаво.

– Кенеди. – Ръка се спусна върху моята и покри тапуировката. Вдигнах очи и видях Пен да ме гледа. Клатеше едва доловимо глава и стискаше китката ми една идея твърде силно. – Защо не отидеш да се освежиш и да си отгъхнеш минутка-две?

Кое то в действителност означаваше следното: „Пак ме излагаш, стегни се“.

Той вече не ме съжаляваше. И защо да го прави, минала бе повече от година? Той някак се бе изцерил след общата ни трагедия. Аз би трябвало също да се изцера, но незнайно защо не успявах.

А много исках да се почувствам по-добре.

Изтрих сълзите си, но нови ги замениха.

– Да. Разбира се. Извинете, аз само... – Избутах стола си назад и станах. – Много съжалявам – прошепнах.

Очите на Мерибет бяха пълни с вина. Обърнах се, но с периферното си зрение я видях как слага ръка на гърдите си, а после я чух да прошепва извинение на Пен.

– Не, не, нищо лошо не си направила, Мерибет – каза любезно той, докато успокояваше колежката си вместо жена си. – Тя понякога прави така. Нищо лошо не си направила. Твърде емоционална е. Трябва да се контролира по-добре. Така де, голям човек е...

„Твърде емоционална.“

Отидох в тоалетната да си измия лицето. Погледнах се в огледалото и се сепнах от видяното там. Кога ги бях изгубила? Кога бях изгубила цвета и безгрижието си? Тъмните кръгове под очите ми винаги ли са били толкова големи? И колко килограма съм отслабнала, щом страните ми изглеждат толкова хлътнали?

А после вратата се отвори и една жена влезе в то-

алетната – Лаура, съпругата на един от колегите на Пен.

Лаура беше по-възрастна, може би в края на петдесетте си години. Винаги се беше отнасяла много мило с мен, нищо че в повечето ситуации аз не знаех какво да кажа и само мънках. През последната година Пен ми беше внушил, че на служебните събирания съм му повече в тежест, вместо да му бъда от помощ. Сто пъти ми беше казвал, че било по-добре да си остана у дома.

– Добре ли си, миличка? – попита Лаура с искрена загриженост, изписана на лицето. Тъмната ѝ коса беше изпъстрена с прошарени кичури, а когато жената се усмихнеше, събеседникът ѝ усещаше усмивката със сърцето си.

Засмях се тихичко и избърсах що-годе очите си.

– Да, съжалявам. Просто съм прекалено емоциона...

– Не си прекалено емоционална – прекъсна ме тя и тръгна към мен с хартиена кърпичка в ръцете. – И реакцията ти не е прекалена. И аз изгубих дете на младини – спонтанен аборт, но пак си беше дете – и това едва не ме довърши. Не знам какво щях да направя, ако не беше съпругът ми. Той беше моята опора, когато се сринах. Не искам да ставам нахална, но видях с очите си как реагира Пен преди малко. Не се обиждай, миличка, но един съпруг не бива да се отнася така с жена си. Не бива да те ритат, когато си на дъното. Той би трябвало да те подкрепи, да ти помогне да стъпиш отново на краката си, а не да те мачка допълнително.

Отворих уста да отговоря, а после осъзнах, че не знам какво да кажа.

Лаура изтри една сълза от бузата ми и ме погледна с нежна усмивка.

– Още веднъж, това изобщо не е моя работа и Джо-

натан би ме убил, ако научи, че се бъркам в отношенията на други хора, но... ти заслужаваш да се изцериш и да говориш за гъщеричката си без срам. Трябва да знаеш колко струваш. И да искаш повече.

После ме презърна и аз преглътнах шумно, защото не бях знаела, че душата ми се нуждае от презръдка. Оброних глава на рамото ѝ и заплаках с глас.

– Всичко е наред, миличка. Поплачи си. Не го задържай в себе си. Поплачи си на воля.

Разпаднах се в презръдките ѝ, а след като си поплаках и дойдох малко на себе си, тя ме пусна с усмивка.

– Между другото, чела съм всичките ти романи. Думите ти са истинско съкровище. Нямам търпение да напишеш още книги.

През последните пет години бяха излезли няколко мои романа, но след катастрофата не бях написала и дума. Агентката ми казваше да си дам време и че думите ще се върнат, но вече започвах да си мисля, че не е така. Изгубила бях музата си, следователно и думите ми бяха изчезнали без следа.

В колата по пътя към къщи мълчахме, аз седях, обърната с гръб към Пен, със затворени очи. Щом влязохме в къщата, гневът му се отприщи.

– Обеща ми, че няма да правиш така – каза той с въздишка и прокара ръце по гелосаната си коса. – Закле ми се, че повече няма да изпадаш в такива състояния пред други хора! За бога, Кенеди! Не ти ли писна да изглеждаш като скапан психопат? – Думите му се забиха в мен като юмруци.

Не бяха неочаквани, тъкмо напротив, защото тези думи идваха винаги след моите „изпълнения“. Когато ми се случи за пръв път, той разбра, защото също скърбеше. Но месеците минаваха и разбирането му се

преобрази в горчивина. Аз го изтощавах и не можех да му се сърдя за това.

Изтощавах и себе си. Просто ми се искаше Пен да види, че полагам усилия. Правех и невъзможното да се стегна, да стана нормална, да се върна към предишния си аз.

Опитвах се.

Гледах го и не знаех какво да кажа, защото извиненията звучаха безкрайно празни след толкова много неуспешни опити да се върна към стария си аз.

Той съблече сакото си и го метна върху облегалката на фотьойла в хола, после се зае да махне копчетата на ръкавелите си.

– Иска ми се никога да не си беше правила тази тъпа татуировка. Тя е шибано напомняне за едно шибано време, Кенеди. Умът ми не побира защо си си лепнала това напомняне на ръката, където да го виждаш всеки божи ден.

Думите му бяха груби, но не можех да го виня. Мълчах и се взирах в мастилото върху китката си. Пен не разбираше, че имам нужда от това ежедневно напомняне. Имах нужда да усещам върху кожата си своето малко момиченце. Да го усещам така, сякаш още е с мен.

– Нищо ли няма да кажеш? – попита той, докато си разкопчаваше панталона. Наклони глава към мен, сякаш е разочарован родител, а не загрижен и любящ съпруг. – Нищичко?

– Аз... – Преглътнах с усилие и захих очи в пода. – Много съж-ж...

– Съжаляваш – изплю той и поклати глава. – Че как иначе. Ти винаги съжаляваш. Целият ти живот е едно безкрайно извинение.

Беше ядосан и аз разбирах защо, но не разбирах аг-

ресията му. Дали не беше заради уискито, което тежеше в стомаха му след вечерята? Пен ставаше много по-суров с мен, когато беше пил. Фитилът му съвсем се скъсяваше.

– Знаеш ли какво... Не мога. – Възгърхна, прокара пръсти през косата си и се тръшна на дивана пред мен. Извади пакет цигари и си запали една. – Не мога повече така.

– Аз... знам. – Преглътнах и стиснах очи. – Знам, че понякога съм нетърпима и...

– Понякога? Кенеди. Не е понякога, а постоянно. Не си била нормална от много време и това е изтощително. Трудно е. От месеци не си работила по нов роман. Почти не излизаш от къщи. Дори да те вкарам в колата, е трудна задача. Това ме задушава. Ти ме задушаваш. Не мога повече така. Не мога... – Поклати глава. – Изобщо не трябваше да го правя.

– Кое?

– Да се женя за теб. Изобщо не трябваше да се женим. Нашите ми казаха, че идеята е лоша, но аз бях млад и глупав и виж докъде ме докара това. Нашите ме предупредиха, че се опитваш да ме вържеш, но аз не им повярвах.

Погледнах го и поклатих глава.

– Пен...

– И ето ме сега в капан. Да ги бях послушал. Трябваше да си плюя на петите тогава, вместо да се правя на идиот.

– Ти... разстроен си. Знам, че днес се изложих, но...

– Спри да грънкаш! Не разбираш ли, Кенеди? Ожених се за теб само защото забременя, а сега по твоя вина дори гъщеря нямам – изплю той и стръвено прокара пръсти през косата си.

Гърдите ми се изпразниха докрай, сякаш дробовете ми колабираха.

От думите му ме заболя, макар напоследък толкова да бяхме се отдалечили, че обидите му не би трябвало да ме нараняват повече. Вече не бяхме близки, ако не броим секса по навик и неговите служебни партита. Не помнех кога за последно сме се смели заедно. Кога за последно е разтуптявал сърцето ми. И въпреки това отровният му език опустоши ума ми, просмука се в мозъка ми и отрови самоуважението ми... не че от него беше останало много.

Той не спря. Продължи да гълбае. Продължи да ме унищожава с думите си.

– Баща ми е бил прав, трябваше да направиш аборт. Това щеше да ни спести много време.

Сърцето ми...

Ударите му...

Спряха.

Разпадах се.

Разпаднах се.

Коленете ми се подгънаха и тялото ме се стовари върху студения гървен под. Хълцах в шепи, а нямаше кой да ме утеша. На Пен му беше писнало от всичко, писнало му беше от мен, от паническите ми атаки, от кризите ми, от проблемите ми.

И тогава разбрах.

Връзката ни, бракът ни, обещанията ни бяха стигнали до своя окончателен край.

Той погледна към мен равнодушно.

– Може би трябва да отидеш някъде за тази нощ, някъде другаде. И не само за нощта. За няколко седмици или няколко месеца... Измисли нещо, защото повече не можеш да останеш тук.

– Къде да отида? – изгрячих, връхлетяна от объркване.

– Не знам, Кенеди. Иди при сестра си или другаде, не знам.

„Йоана...“

Не я бях виждала повече от година. Как би изглеждало да се появя без предупреждение на прага ù след толкова време? Какво ли щеше да каже тя? И защо сестра ми да ме утешава, след като аз доброволно се бях крила от нея толкова дълго? Получавала беше от мен само споредични съобщения, че съм добре, макар да не бях. Не ми дължеше нищо, но въпреки това и все така ми даваше всичко. Пишеше ми дълги съобщения, в тях ми разказваше за живота си, дължеше ме в течение на всичко. А аз можех единствено да ù изпращам емотикони от време на време, защото, за разлика от нейния живот, който продължаваше напред, моят буксуваше на едно място.

В последното си съобщение сестра ми ми пишеше за медения си месец, който след две години брак найсетне щеше да се случи. А в предишното ме канеше, молеше ме да ù отида на гости. А преди това? Оставила ми бе дълго гласово съобщение как двамата с Нейтън ремонтирали една къща и се канели да я пуснат на пазара. Откакто се ожениха, двамата само това правеха – купуваха къщи за ремонт, стягаха ги и ги препродаваха. Фактът, че могат да работят заедно и пак да бъдат щастливи, много ми напомняше за нашите. Мама и татко правеха същото.

А Пен и аз? Бяхме толкова различни. Когато му казах, че искам да стана писателка, той ми се изсмя – нямала съм необходимото образование. Когато сключих първия си договор за книга, той каза, че било чиста проба

късмет. Когато дойде чекът с авторския ми хонорар, той каза да не харча парите, защото други нямало да дойдат.

Пен отиде в кабинета си и се върна с някакви документи.

– Канех се да ти ги дам още преди катастрофата, но после отложих. Просто подпиши над пунктираната линия и ги остави в коридора на излизане.

После излезе от стаята и ме остави да седя на пода с прекомерната си емоционалност, докато той забиваше последния пирон в ковчеза на брака ни. Молба за развод.

Подписах документите с натезало сърце.

Събрах си багажа в три куфара, взех само важните неща, само онези, които означаваха много за мен. После си повиках такси и поех по четиридесет и пет минутния път до една сестра, която нямаше представа, че ще цъфна на верандата ѝ с молба да ме приюти.

Шофьорът ме остави пред къщата ѝ в градчето Райвъл, щата Кентъки, и аз довлякох куфарите си на предната веранда.

Въздъгнах с облекчение, видяла колата им на алеята.

Почуках на вратата без повече бавене. Минаваше десет вечерта и никак не беше изключено Йоана вече да е заспала. Тя открай време беше чучулига, а не сова.

– Кой е? – попита дълбок глас. Нейтън, разбира се.

Изкашлях се и казах високо:

– Йоана, аз съм. – Задавих се, хлипове задръстваха гърлото ми. – Кенеди. Аз... ъ... трябва да... – Преглътнах страха си и затворих очи. – Имам нужда от теб.

Вратата се отвори незабавно и ето я там, стои по нижама и ме гледа с тревога.

По-голямата ми сестра изглеждаше като богиня

дори сега, когато я бях вдигнала от леглото посред нощ. Господи, имах нужда от нея. Нуждаех се от нея толкова силно, че стомахът ме заболя от погледа в тези нейни очи... очи, които бяха досущ като на мама.

– Добре ли си? – попита тя и тези три думички разпукаха широко корубата на болките ми. Искреността на гласа ѝ ме нарани повече, отколкото мога да опиша – обичта, нежността, грижата. Цяла година бях легнала сестра си как съм, защото се борех с вътрешните си демони и от глупост, а ето сега, без миг на колебание, тя ме питаше дали съм добре.

Устните ми се разтвориха, но звук не издадох. Сълзи напълниха очите ми, скрих лицето си в шепи и заплаках горко.

– Съжалявам, Йоана – проплаках, като клатех глава от срам и болка. – Съжалявам, съжалявам, съжалявам.

Но тя май не се нуждаеше от извиненията ми. Нито ме засипа с въпроси какво става. Не ме смъмри, че съм я отблъснала. Вместо това пристъпи към мен и ме презърна силно, много силно.

– Всичко е наред, Кенеди. Всичко е наред. Тук съм. Тук съм, скъпа.

Тук беше и ме презръщаше силно. А аз за пръв път от една година вдишах дълбоко. Сестра ми ме презръщаше.

И докато ме презръщаше, загаде един много, много важен въпрос, може би най-важния, който бях чувала от дълго време.

– Вино?

– Да. – Засмях се и сама не повярвах колко истински прозвуча смехът ми. – Вино.